ဝတ္ထုတိုဟာသညွှန့်သချုပ်ဖော်

မြိုင်ရာဇာ ဖဇါ

ကျွန်ုပ်နှင့် လစဉ်

ရေမြင့်သော်လည်း မစားရနိုင်သည့်ရွှေကြာ

စာပေပန်းခင်း

စာပေပန်းခင်း

ဓာတ်လမ်း။ဓာတ်ညွှန်း။သရုပ်ဖော်

မြိုင်ရာဇာ

ကျွန်ုပ် နှင့်

ရေမြှင့်သော်လည်း
မတင်နိုင်သည့်ရွှေကြာ

မာတိကာ

အခန်း ၁။ ကြံ့တိုင်းရွာကမဟာကံထူးရှင်
အခန်း ၂။ ကျောက်ခဲလက်ပစ်ဝံနှင့်ဂျပန်ငပုကြွက်စုပ်
အခန်း ၃။ မိန်းမဟာသဘာသဲကိုးဖြာ
အခန်း ၄။ သူရိုးမနှင့်နတ်ဝင်သည်ဖေါ်အိမ်ဝါဝေရမ်းအစွန်း
အခန်း ၅။ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်မှ
အခန်း ၆။ သားမောင်

စာပေပန်းခင်း

သူကြီး ဘစိန်ကို တွေ့လိုက်ရတော့လေသည်။
လာလေ သူကြီးရဲ့ ... လာ... ထိုင်... မိုးအေးအေးနဲ့ အကြမ်းလေးသောက်ဦး
၆

သူကြီးကား ထုံးစံအတိုင်း စကားမြှောက်ရင်း ဒေါသ ထွက်လာပေပြီ ။ မိုက်ကလေးကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပြောလိုက်ပေသေးသည် ။
ဟား ဟား

ဟိုမှာ မလေးမှုန် ပြန်လာပြီ... ၊ ကျုပ်သွားမယ် ၊ ဆရာကြီးသာ ဆက်ဆက် ထွက်လာခဲ့ ၊ ကျုပ်မှ သက်သေ အဖြစ် ခံတယ် ဆရာ့မှ ပြောမယ်...၊
ကောင်းပြီ ဦးကြီး ဦးကြီး ကြိုးစား... ကျုပ် ကြည့်မယ်... စိတ်ချသွား
ဦးကြီး ဘကြီးကား အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အနီးမှ သူ၏ အိမ်ကြက်ဖိုလေး အား မြင်... ခေါင်းထက်မှ ဖွားခဲ့ ... အပေါ်မှ လာနေသော မလေးမှုန် အားတွေ့လျှင် ... အားပေးလျှင်
ဘကြီး... တံခါး သွား ရောက်

မ...မ ဟုတ်ဘူး မှန်ရယ်
ကဲ... ကဲ... သူကြီးကို အပြစ် မမြင်ပါနဲ့ ကွာ... သူက လူကြီး မဟုတ်လား သည်းခံကွာပါ....

သူခိုးကား အတင့်ရဲလှချေပြီ
သူခိုးကား သူကြီး အိမ်ကိုတော့
ယခု သူခိုးကား

မိုးတလေး.က တဖျောက်ဖျောက်၊
မိုး.ဆက်ရွာလာသည်၊ တဖောက်ဖောက်၊
ကျည်ဆံတို့. လှမ်းရောက်ရသည်မှာလည်း
တဖျောက်ဖျောက်..။
ဟ သူ့ကတော့
ဖောက်ပါ ပြန်ပြီဟ..
ဒိုး
ကြော်.. မင်း.က..
ဝါးဖူးလို့ပဲ.. ကြောနေ
မင်းကတော့..ဘယ်နှစ်ခါပြီ
ပြီး ဖောက်ပါတာ...

ဒါဆို သွားကြစို့...
ဟိုက်
၂၀

သုံးဆယ့်သုံး သုံးဆယ်လေး သုံးဆယ့်...ငါး ... ဟ! သုံးဆယ့်...ခြောက်...
ဒီ...ဒီမှာ... ဆရာတွတ် ကျောက်ခဲတွေ....
ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ... တွင်းထဲက ကြွက်တွေကို လာခိုလို့ အလကားနေ ကျောက်ခဲနဲ့ ထုလေ
ဟား ဟား ဟား ဆရာတွတ်ရေ...

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌ ပျော်လာတော့၏။

တစ် - ရှေ့ကျ
နှစ် ... အသင့်
သုံး - မောင်းဆွဲ
လေး - ကျည်ထွက်
ငါး - မိကျိုးပြီ...
၂၄

အခန်း (၃) မိန်းမယာသဝဲကိုးပြာ

= vvvvvvvvv

ကျွန်ုပ်တို့ သရုပ်ဆောင်နှင့်ဦး အတွက်... အလှမ်းဝေး ထားမြို့က မှန်မှန်ရောက်ရှိ ပေးလာသော
အကြောင်းကို သိလျှင်... မအေးမြင့်ကို သူတို့ ဦး ကျူး
ကြမ်းသိမှာ... မလွှဲမကင်းဖြစ်ပေတော့သည်။
ကျိုကျိုတွတ်နဲ့ မောင်လေးရေ... ထမင်းမှ မြိုးမြိုး မြိုင်ပ...
ဆိုက်ကိုကတော့ ဒီတစ်ခါ ပါ ကြားမှ ဝယ်..
ကျွန်ုပ်သည် သူနေတာ ထမင်းပွဲ စား ကျွန်ုပ်မှာ မြိုးမြိုး လှပတော့သည် ကြက်သား ပဲ ကြော်ကြီး စားသောက်သုံးမှုသည် သောက်ကြတဲ့ ထမင်းပွဲ မှားလှသည်... ကျွန်ုပ်မလည်း ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းပွဲကို ရှိလာ။
၂၆
တော်ကြာက သူ့ မြိုးမြိုး တစ်လောင်းအား ခိုင်နေပေ၏ ကြက်သားသည် ဟင်းဘ တစ်ပွဲ ၊ ကောက်ညှင်းသား ပေါင်းပြီး ပဲပြုတ်နှင့် ဆီဆမ်းဟင်း... တစ်ပွဲ ၊ ကောက်ညှင်း ဆီ ဖော်ထုတ်ထားသည့် အချိုဆီပြန် ဟင်းဘ တစ်ပွဲ ၊ ခါ ချိ ပြေလေ ရှိ သရက်သီး သုပ်ဘ တစ်ပွဲ ၊ အရည်သောက်ပါကြီး ဟင်းချို ၊ သူ့သူ ပါရှက် အုပ်ဘ လေး ဘ တစ်ပွဲ ၊ အချေက် အဝါ အပြစ် - မှုန့်ခြောက် ပြုရှိပ် နှင့် ကော်ထား သော ငါးပိ ရည်ရှင် ၊ သခွားသီး ၊ မြင်းခွာရွက် ရွက်ရှက် ၊ ပေါက်ပန်း ညို့ တို့ ဖြစ်၏... ဆိုလေလေ ။
အဲဒီမှာ အတွက်ကြည့်လျက် သရက်သီး မှည့်ကလေး ကောက်ပါပေမည်။
နတ်သုဒ္ဓါတော့ မျှပါလား

ကျွန်ုပ်တို့ နှင့်ဦး စားလိုက်ကြသည်မှာ... ထမင်းလေးလုံးဟင်းတစ်ခွက်ပိုး ရှိလေတော့တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း စားသောက်ပြီးသော အခါ ပက်ပင်းမှည့်ပြီး အချိန်ကျွေးရှိ... ရေနွေးကြမ်းလေး ပြီး သူ့ရဲ့ သည်းသော အလှကို အမြည့်အဝ ခံစားနေကြလေတော့တယ်
အချိန်ကား တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျောသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးများကား ပွင့်လို့ ရှင်းမှုန်လာလေ။ မိုက်ကလေးက... ကျွန်ုပ်ရဲ့ တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်ပျော်နေပါပြီ။
ဝါး
အားကိုးလောက်ပါရဲ့ တပည့်ကြီးရဲ့ ဘယ် မိုက်ကလေး

ဤနည်းလည်း ကြိုးစားပြီး ဖျက်လုံးပြန့် တွေးခေါ်လည်း မရ။
မသေမင်း ဆူကြီး ဒါကို လာခေါ်က တော်မူပြီး မြောက်ကြစေပါ မှာရအောင်...
ဤသို့ကား ဆောင်ကို ခေါင်းဖြီးဖြီး ခေါင်းအုံ လေးသို့ လှုံ့ဆွဲလိုက်တော့သည်။
သေမှုင် ဆူကြီး လာပြီ...
၂၈
သေမှုင်ကား အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးသွားလေ တော့သည်။

သူကြီး ဘာကိစ္စပဲ
ဦးဒွန်းပိန်နဲ့ မိုက်ကလေးကို ရွာထဲ ကင်းလှည့်ဖို့ ပြောထားတာ... ခုထိ မပေါ်လာလို့ လိုက်လာတာ... သူတို့ ဘယ်မှာတုန်း
ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး

နံနက်ခင်း ကြက်တွန်သံလေးကား ကြည်နူးစရာ
ကောင်းသည်။ တကျီကျီ မြည်နေကြသော တွန့်ကျူးကြသော ကျေးငှက်
သံလေးများ ကလည်း သာယာလှပါ၏။ ကျွန်မပြော... နှင်းကျ
မကော မိုးအေးအေး ဖြင့် ကျနေတော့၏။ ထိုအချိန် အိမ်ဦး
တွင်းမှ မသေးမျှင်၏ အော်သံကြောင့် ဘုန်းကြီး မိုးကာလေး
မှာ... ခေါင်းထောင် ထကြတော့သည်။
ကန်ပါပြီတော် ကန်ပါပြီ
ဒုက္ခတွေတော့ပါတော့ လာပါဦး... လာပါဦး

ဘာဖြစ်တာလဲ
ကုန်ပြီ- ကုန်ပြီ...
ဘာဖြစ်လို့ကုန်တာလဲ
ဟိုက်.

ကုန်ချုံကြီး မဟေးမှုင်ရဲ ပြီး ကျွဲနေဘော အိတ် ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဦး ခေါင်း ထိုးဘော... အလေါင်းများကို ရှာလေတော့၏။ ရွှေရာလက်ရာကား ပျောက်ပြေပြီ..။
ဒီအလေါင်းကများ ဝင်လာတာလား
ဟော... ဘာတွေလျှောက်ကြည့်နေ တာလဲ
ရွှေရာလက်ရာ ရှာနေတာပါ...
ကြည့်.. ရွှေရာလက်ရာရှာပြီး ဘာလုပ်ရ မှာလဲ... လာ သူကြီး ဘာဆီ သွားတိုင်မယ်..။ သူကြီးကို အသိပေးရမယ်..။ သူကြီး မှာ တာဝန်ရှိတယ်..။ သူကြီး ကျိန်တိုင် မင်းပေးရမယ်..။
နေပါဦး မဟေးမှုင်ရဲ့ ကောက်ကျယ် ကောက်ကျယ် ပြောမနေနဲ့ ဘောအိမ်တို့ ကြားကပ်ရှက်စရာကြီး
အိုး... ကျုပ် အိမ် သူခိုး ခိုးခံရတာ...ရှက် စရာလား... မသိုရှာ ဆိုလျှ မနေနဲ့... လာ... သူကြီး အိမ် သွားမယ်
၃၂
မဟေးမှုင် ကား အိမ်ပေါ်မှ ထိုင်ထိုင် ကြည့်ကြည့်ပြီး သွားလေပြီ..။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကလေးလည်း မောဟိုပါသော မျက်နှာဖြင့် သူကြီးထံသို့ လာခဲ့ကြ သည်။ ရောက်ပါသွားသော ပစ္စည်းတစ်ခုမှ ကား မမှားကျွဲသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လှိုင်းမြို့ အဖို့ မြို့နား သွားရေးတစ်ခေါက်... ဒေါ်ငါးလီ ခံရသည်နှင့် တူပေတော့၏။
ဒီနေ့ ကံမကောင်း ပါလား
ကျွန်ုပ်တို့ ကား သူကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေပြီ။ သူကြီး အိမ်ရှေ့၌ ... ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဦးတွတ်ပီ လာပြီဟေ့
သူကြီး ဘစိကား ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်
ဦးတွတ်ပီ... လာစမ်းပါဦး ဗျာ ... သူ့ အိမ် သွားလို့ ဗျ
ဟင်... ဘာတွေပါ သွားလဲ
ကျွန်တော် ပါသွားတာကို မပြောချင် တော့ပါဘူး ဗျာ...

ဖြစ်ရလေခြင်း... ငါတို့ အိမ်လဲ သူကြီး... သူခိုး ခိုးခံရတယ်
ဗျာ... ငါ့တူတော်ကြီး ရဲ့ အိမ် သူခိုး ခိုးခံရတယ်...
သူကြီး ဘဇီ ကား စားပွဲခုံအား လက်သီး ဖြင့် ထိုး၍ ဒေါသထွက်သည်။
ဟုတ်ပါတယ်။ သူကြီး ကျွန်ုပ မစားရက် မသောက်ရက် စုဆောင်းထားတာလေး ကုန်ပါပြီ တော့
သူကြီး ကား ဒေါသထွက်လေပြီ။

ဟာ.. အိုး မရှိဘူးလား
မရှိ... မရှိ... ဒါပေမဲ့ အိုးတော့ မပျောက်ဘူး

ခုတ်မယ်
သတ်မယ်
ဟာ...

သူခိုး .. သူခိုး
လာကြပါဦး

ဟား... ဟား... ဟား..

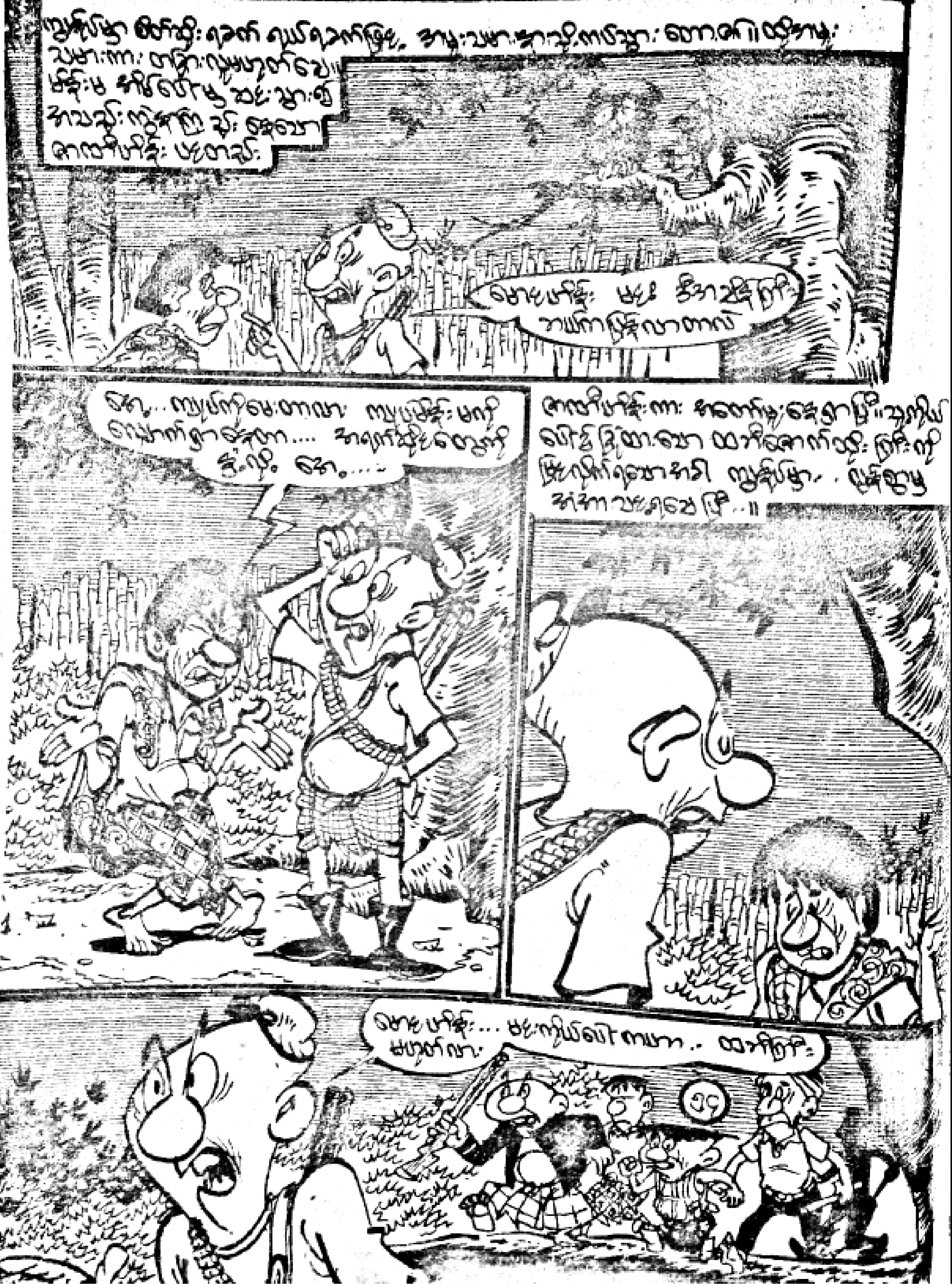

ဆေးဆိုင်
ATE
လာခဲ့... လာခဲ့
ဒီဆေးလုံး ငှက်သားမျှား စားလုံး လုံ့ချိုးစေမို့ အကြွေးစီစဉ်ပေးလိုက်ရတာပါ... တစ်လုံးမှ အစိတ် (၂၅) တည်းပါ....

ဂလောင် ဂလောင်
ကျွန်ုပ်နောက်မှ ရေစည်လှည်းတွန်းလာသူကား အာနီး လူမိုက်တည်း။
ဂလောင်... ဂလောင်.

ကောင်းကွာ....

အဘိုးလည်း စိတ်တိုး ခက်ထိုး ဖြင့်
ဒေါ်အိန်၏ ရှမ်း ပုလင်း ကား
ပေါက်ခွဲ ပစ်လိုက်သတည်း။

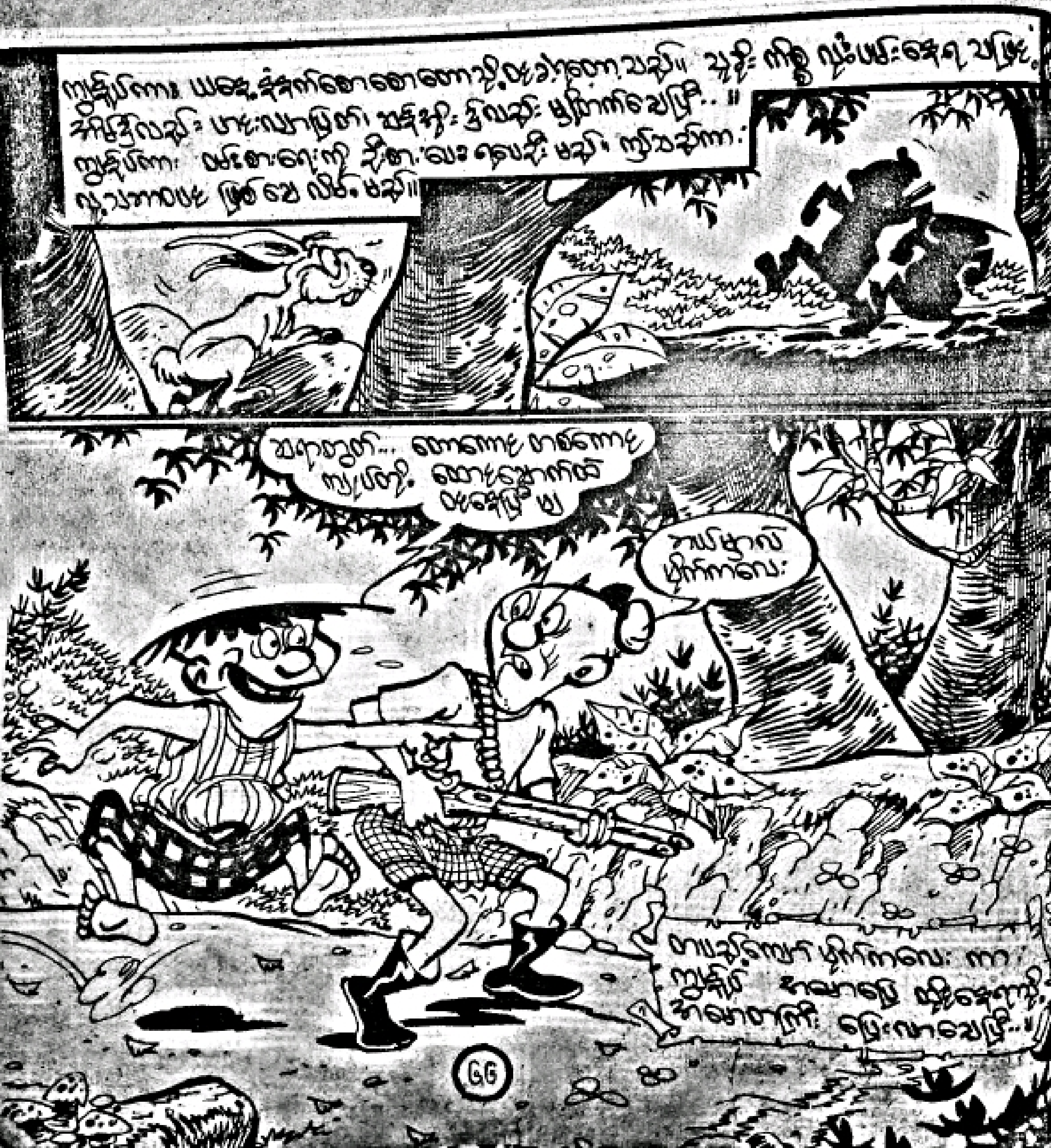
ဆရာကြီး... တောကောင် တစ်ကောင် ကျွန်တော့် ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်နေပြီ ဗျ
ဘယ်မှာလဲ မိုက်ကယ်လေး

ဘာဖြစ်တာလဲ
မှိုင်းကလေး

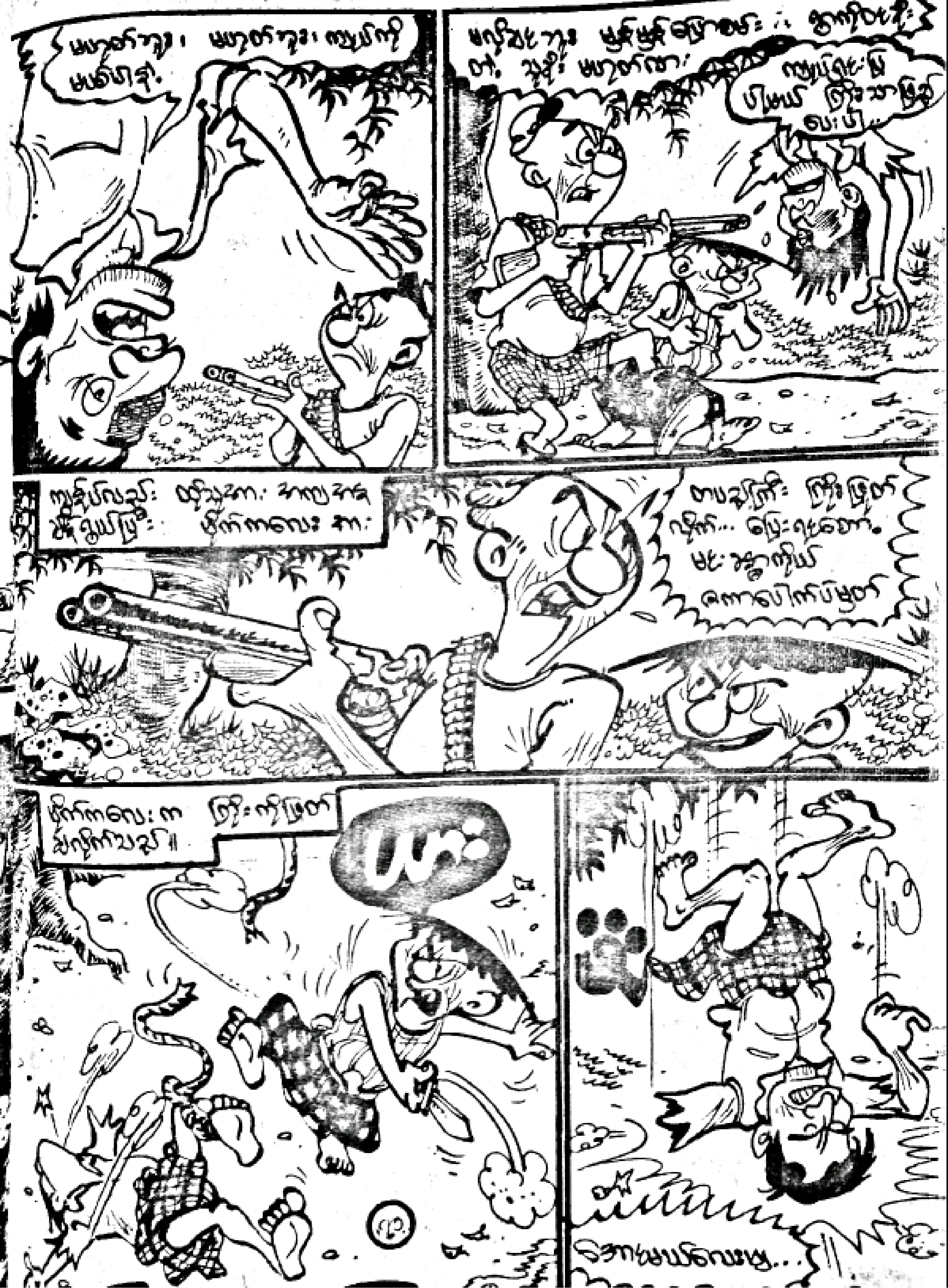

မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို မပစ်ပါနဲ့
ဖား

အမြင့်မှ ပြုတ်ကျသော ထိုသူ့အဖြစ်ကား သက်သာမည် မဟုတ်ချေ။ မိုက်ကလေးက သူ့ကို ကြိုးဖြင့်သေချာ ချည်နှောင်၏။
ရေ...ရေနည်း နည်း ပေးပါ...

ကျုပ် ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူး
လာကွယ်
ရသည်။

အခန်း (၆) သားမောင်

သားမောင် ကျုပ်သိလည်း ရောက်ရော ကျုပ်မှာ... အလှယ်အကျိုး မှိုပြီး အသေ ခြိမ်းမှာတယ်။ ကျုပ်ခိုးမယ့် အိမ်ရှေ့မှာ... အသာရပ်ပြီး သားမောင့်ကို... လှမ်းအိတ်လေး တစ်လုံး လှမ်းပေးပြီး ပေတို့ ပေတို့ကို ဆော်ပေးလိုက်တယ်
တယ်လောက်လျှို့တဲ့ အမြဲဖြစ်ဖြစ် ရှောင်ပြီး ပေးသွားပြီး ကျုပ်ကိုပေးဖို့ တံခါးပေါက်ဖွင့် ပေးတယ်... ကျုပ် အိမ်ထဲရောက်တော့ ဂြိုဟ်မှူ ပစ္စည်းတွေ လက်ဝတ်လက်စား နဲ့ ငွေစက္ကူတွေ အားလုံး ကျုပ်နဲ့ပိုင် သယ်တာပေါ့
သားမောင် ပါ... ယယ်ယယ်တော့ကား က... ကျုပ်သရာ ယကျ သိမှာ... ပညာကုန်တတ် ပြီးသားဆိုတော့ အလွန်သုံးဖို့ မကုန်တော့ ဘူးလေ.....
၇၃

တစ်ခါ ကျုပ် မြို့ပေါ်က အိမ်
တစ်အိမ်ကို ဝင်ခိုးတာ...
အိမ်ရှင်တွေနိုး ပြီး ကျုပ်ကို
မိသွားတယ်...
ဘာပြောကောင်းမလဲ ဓား နဲ့ခုတ် လှံနဲ့ထိုး ကျုပ်လည်းအတင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး
ပြေးရတာပေါ့...
၇၆

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကွမ်းတောင်ကြားမှာ...
အဲဒီညမှာပဲ သားမောင်းမှာ... ကျုပ်အိပ်ပျော် သွားပြီ... သူနဲ့ နက်တော့ ပြန်လာတယ်.
ဟာ...ဇွ ... ပါကလား
ကျုပ်လည်း ဒီတွေ့ပြီး ...ပါ၊ ...လေးပြီး ...ပေးတော့တာပါ....
ကျုပ်လည်း ရွာထဲမဝင်တော့ဘဲ၊ တောစပ် က- ...ပြီး ... ရှာတာပါ....

ကျုပ်ကိုမမေးပါ ကျုပ်မြို့... အပြစ်ရှိပါတယ်... အသျှား.တို့ ဆီက... ဦး.တံ! ပစ္စည်းတွေ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မယူဖြစ်ပေးပါ ကွာ...
ကျုပ်တို့က၊ သူ့ဦး ပစ္စည်းတွေ အား အကုန်ပြန်ပြီး မှန်းလေတော့၏။ သူက အသည်းနာလှာ ပစ္စည်းအား အကုန်ယူ လေပြီ။
ကျုပ်တို့လည်း မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျောက်ကလေး ဘားမောင်ကို ကျုပ် နှမ်း.သိမ်တော့၏။ ဘားမောင်လေးမှာ ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့ ကြည့်.ရှုက်... ကျုပ်ပါ ... ကျုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်တော့၏။
မျောက်ကလေး ဘားမောင်က ကျုပ်အား ... မျက်လုံး မျှားပြေး ကြည့်နေသည်။ ထိုမျောက်ကလေး ဘားမောင်ဟာ စကား မပြောတတ်သည် ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့အား ...
ဦးဦးရယ် ဘားမောင်က ဦးလို့ ... ဘားမောင် သူ့ဦးမှာ ... ဦးဦးရယ်...၊ ဘားမောင်ကို ဦးဦး သတ္တိ ... အရမ်းကျေးဇူး တင်ပါတယ်...၊ အရမ်းကျေးဇူး တံ! ဦးဦး သတ္တိ ... ဘားမောင် ... ကျေးဇူး ... မျောက်ကလေး ဦးဦးရယ်
၇၆

ဖေတိုး ဖေတိုး
သားမျောက်လဲပျော်တယ်၊

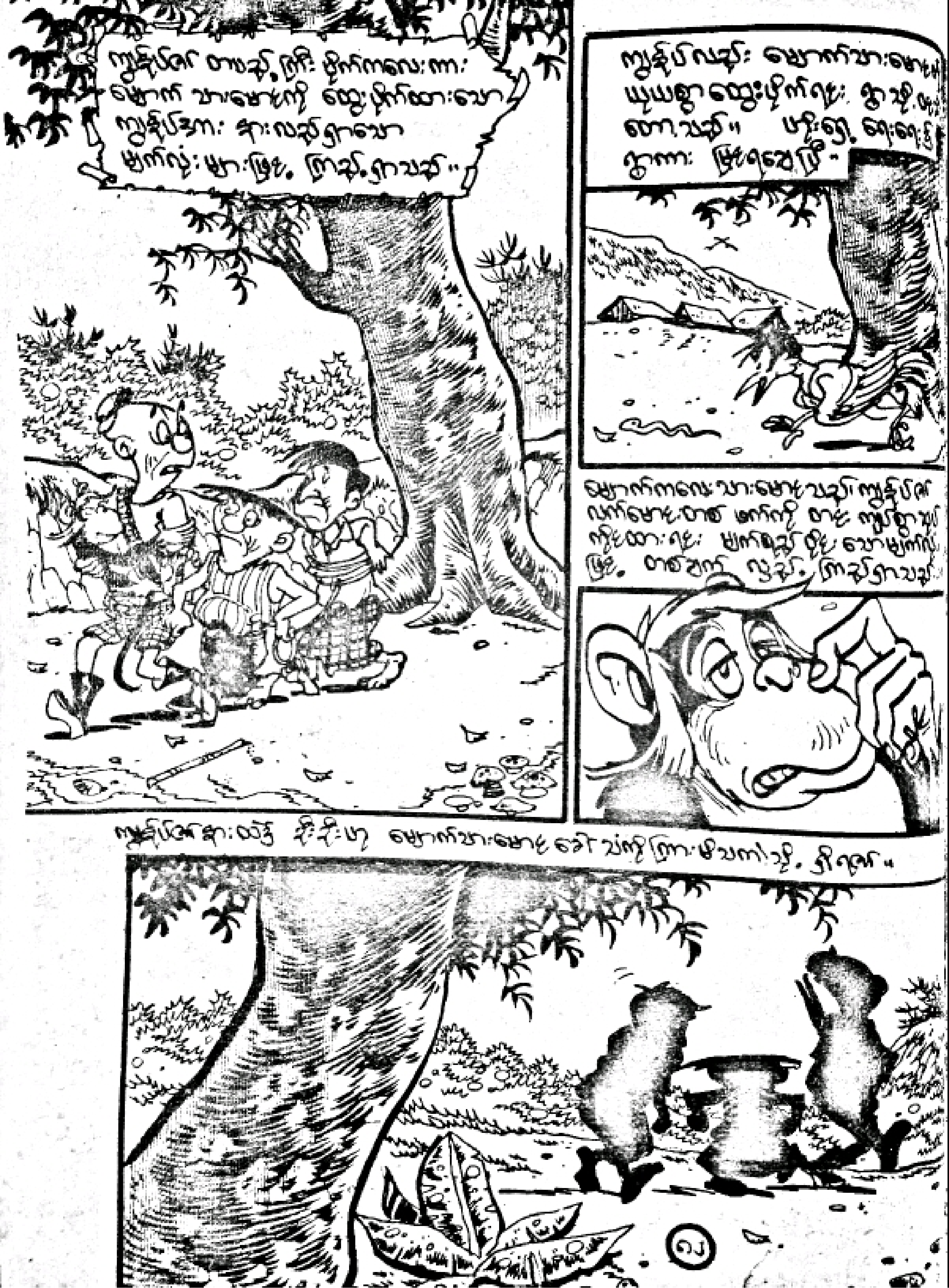
ကျွန်ုပ်ကား တသည့်ကြိုး ဖိုက်ကလေးကား
မျောက် သားမောင်ကို ဆွေးမြှိုက်ထားသော
ကျွန်ုပ်အား နားလည်ရှာသော
မျက်လုံးများ ပြူး၍ ကြည့်ရှာသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း မျောက်သားမောင်ကို ယုယစွာ ဆွေးမြှောက်ရင်း ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ဟိုးရှေ့ ရေးရေး၌ ရွာကား မြင်ရပေပြီ။
မျောက်ကလေး သားမောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည် ဝိုင်းသော မျက်လုံး ပြူး၍ တစ်ချက် လှည့်၍ ကြည့်ရှာသည်။
ကျွန်ုပ်၏နားထဲ၌ ဦးဦးဟု မျောက်သားမောင် ခေါ်သံကို ကြားမိသကဲ့သို့ ရှိရှာ၏။

စာပေပန်းခင်း